

๗๒ ความรักคืออะไร (ตอน ๑)

น้องสาวของคุณ เธอชอบกีฬาต่าง ๆ เป็นชีวิตจิตใจมาตั้งแต่เด็ก ประกอบกับเป็นคนรูปร่างผอมสูง แข็งแรง เล่นกีฬาได้ดีทุกประเภท กวาดเหรียญทองทั้งระดับประถม มัธยม จังหวัด จนถึงระดับประเทศ หลังจบมัธยมก็ไปเรียนต่อวิชาชีพการเรียนและสอนด้านกีฬาที่กรุงเทพฯ

ต่อมา เธอได้รู้จักกับว่าที่นักเรียนตำรวจหนุ่ม ผู้มาเรียนวាយน้ำกับเธอ เพื่อไปสอบนายร้อยตำรวจ เขาก็หมั่นมาแวะเวียน ตามไปเชียร์เธอแข่งกีฬาทุก ๆ ที่ พอเขาเรียนจบได้ ๒ ปี เธอจึงตกลงเลือกเขาเป็นคู่ชีวิต

จนเมื่อเธอตั้งท้อง สามีก็นำหน้าไปหลาย ๆ วัน พอกลับมา เลื้อยที่สวมใส่

ก็เป็นลวดลายวัยรุ่นบ้าง มีรอยลิปสติกติดที่
คอเสื้อบ้าง ที่บ่าบ้าง เธอก็ซักถามว่า รอย
ลิปสติกนี้ มันมาได้ยังไงไร ถ้ามหลาย ๆ
ครั้งเข้า เธอจึงบอกว่า เรามีลูกแล้วนะ เลิก
เที่ยวสำส่อนไม่เป็นไรเป็นพายุเสียทีเถอะ
เขาก็บอก ไม่มีอะไรหรอกน่า แหมยังดื้อดั่ง
ไม่ฟังเธอเลย

หลังจากนั้น ก็มีนักร้องไปหาน้องสาว
ที่โรงเรียน ประกาศตัวท่ามกลางครูและ
นักเรียนเต็มห้องว่า เธอเป็นภรรยาตัวจริง
ของสามีน้องสาว ส่วนน้องสาวเป็นตัว
ปลอม จนน้องสาวอับอายมาก วันต่อมา
นักร้องก็ได้บุกไปถึงที่ทำงานสามี นำ
ทะเบียนสมรสไปแสดงกับผู้บังคับบัญชา
ของสามี แล้วฟ้องร้องว่าน้องสาวของลูก
แย่งสามีของเธอ จนน้องสาวต้องไปชี้แจง
ที่โรงพัก เมื่อไปโรงพักจึงได้รู้ว่า สามีแอบ
ไปจดทะเบียนสมรสซ้อน ครั้งนี้น้องสาวจึงมี

ปากเสียงกับสามีอย่างรุนแรงถึงขั้นทะเลาะ
ตบตีกัน แต่เขาก็ไม่หยุดพฤติกรรมเหล่านี้
เห็นเป็นเรื่องสนุกคึกคะนอง

ครั้นคลอดลูกแล้ว นางสาวจิงเบน
ความสนใจจากเรื่องเหล่านี้ หันกลับไปแข่ง
กีฬาอย่างจริงจัง จนได้รับ ๑ เหรียญทอง
วอลเลย์บอล จากการแข่งขันเซียบเกมส์*
(SEAP Games) ในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ ได้รับ ๑
เหรียญเงิน จากกีฬาสีเกมส์ ในปี พ.ศ. ๒๕๑๔
และปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งประเทศไทยเป็นเจ้า
ภาพจัดการแข่งขันซีเกมส์ ซึ่งเธอก็ต้องลง
แข่งเพื่อคว้าชัยในเกมนี้ด้วย ตอนนั้นดวงใจ
คนไทยทุกคนต่างก็พร้อมใจกันส่งแรงเชียร์
ไปให้เธอคว้าเหรียญทองมาให้ได้ แล้วเธอ
ก็ได้รับเหรียญทองจากซีเกมส์ซึ่งจัดขึ้นที่
ประเทศไทยอีก ๑ เหรียญ

* เซียบเกมส์ หรือ กีฬาแหลมทอง ปัจจุบันได้เปลี่ยน
เป็นกีฬาสีเกมส์ (SEA Games)

แต่แล้วความปิติดีใจของเธอ ก็ต้อง
ชะงักงันอยู่แค่ตรงนั้น เพราะในครั้งสุดท้าย
หลังจากช่วงเช้าเธอขึ้นรับเหรียญทอง และ
เข้าร่วมพิธีปิดจนเสร็จ ช่วงเย็นขณะจะกลับ
ที่พัก น้องสาวเห็นสามีขับรถไปเที่ยวกับนัก
ร่อน ภาพที่เห็นเหมือนก้อนกรวดในรองเท้า
สลัดออกไปก็ไม่สำเร็จ ทางที่เคยย่ำเดิน ดู
เหมือนจะถูกตอกย้ำให้เจ็บปวดหนักยิ่งขึ้น

พอสามีรู้ว่า น้องสาวเห็นก็ตามมา
ปรับความเข้าใจ น้องสาวของลูกโกรธระดับ
ควั่นอกหัก ไม่ยอมคืนดี จึงหนีขึ้นแท็กซี่
กลับที่พัก แต่แท็กซี่ก็มาเสียกลางทาง น้อง
สาวจึงจำใจขึ้นรถสามีที่ขับตามมา เขาก็
อ้อนวอนน้องสาวให้ใจอ่อน แต่อ้อนอย่างไร
น้องสาวก็ไม่ใจอ่อนสักที

เธอตัดสินใจบอกเลิกกับสามี แต่สามี
ไม่ยอม เธอจึงเปิดประตูวิ่งลงจากรถ สามี

ก็ร้องเรียก แล้วบอกว่า “หยุดนะ ไม่อย่างนั้นจะยิง” น้องสาวก็วิ่งไม่หยุด เพราะเธอเป็นนักกีฬา เขาจึงคว่ำปืนในรถ ดูลิ ไ้ลูกกระสุนกับการวิ่งของน้องสาว อะไรมันจะเร็วกว่ากัน ปรากฏว่า ลูกกระสุนเร็วกว่า ไปถึงหลังของน้องสาว เจาะเข้าต้นคอ เลี้ยววินาทีนั้นจิตใจเธอหวิวหวั่น ชาวูบไปทั้งตัว แล้วก็ล้มทั้งยืน

พลันความคิดเธอก็หวนนึกถึงคำพูดอำมหิตปนพิศวาสที่เขาชอบพูดบ่อย ๆ ว่า “อะไรที่เป็นของรักของหวงของเขา ถ้าเขาจะต้องสูญเสียไป เขาจะทำลายทิ้งให้หมด” เธอนึกได้แค่นั้น แล้วสติเธอก็ดับวูบลงไป

เมื่อเธอรู้สึกตัวที่โรงพยาบาล เธอกลายเป็นอัมพาตทั้งตัว มีจิตใจแต่ไร้ความรู้สึกทางร่างกาย ขยับเขยื้อนไม่ได้ตั้งแต่หัวไหล่ลงมา สภาพไม่ต่างจากคนพิการ

ต่อมาสามีก็มาเยี่ยมพร้อมกับพา
ผู้หญิงคนใหม่มาด้วย สภาพของน้องสาว
ตอนนั้นเปรียบเสมือนกับสุสานคนช้ำ พอ
เขาเห็นเธอในสภาพเช่นนี้ เขาก็หายหน้าไป
ไม่มาอีกเลย เหลือเพียงรอยอดีตแห่งความรัก

ส่วนน้องสาวก็ไม่โทษว่าใคร เธอบอก
กับคนอื่นว่า มันเป็นอุบัติเหตุป็นล้น เพราะ
ยังเป็นห่วงสามีว่า หากพูดความจริง เขาจะ
มีความผิดต้องโทษติดคุก และต้องออกจาก
ราชการ ซึ่งลูกสาวที่ยังเล็กก็จะมีพ่อแม่
เลี้ยงดู ใจเธอตอนนั้นคิดเพียงว่า อีกไม่นาน
เธอคงจะตายไปจากความทุกข์ทั้งปวง ทุก
อย่างก็จะจบสิ้นลง แต่มันก็ยังไม่จบ เพราะ
เธอก็ยังคงมีชีวิตมาจนถึงปัจจุบันนี้

คุณแม่และเธอต่างก็เก็บความเจ็บช้ำ
นี้ไว้ในใจ สิ่งที่จะช่วยคำจุนเธอเอาไว้ก็คือ ความ
รักของแม่ที่ลึกกว่าท้องทะเล คุณแม่ต้อง

ดูแลพยาบาลเธอที่โรงพยาบาลอยู่ปีกว่า
พอกลับบ้านก็ต้องมาดูแลต่อที่บ้าน ต่อมา
ตัวลูกจึงหาเด็กมาดูแลพยาบาลเธอแทน ทั้ง
ป้อนข้าว ป้อนน้ำ ทั้งเรื่องถ่ายหนักถ่ายเบา
เป็นเวลากว่า ๓๐ ปีแล้ว

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ญาติฝ่ายสามี
ไม่เคยมาเยี่ยมเยียนเลย ทั้งยังโกรธเคือง
เสียอีก หาว่าน้องสาวลูกใส่ร้ายสามีว่า
เป็นคนยิงเธอ ทั้ง ๆ ที่ตัวลูกและน้องสาว
ก็ไม่ได้แฉความเอาเรื่องเอาราวใด ๆ คิด
ว่า เป็นการชดใช้หนี้เวรกรรมกันไป จะได้
จบเรื่องจบราวกันไปเสียที ไม่ต้องมารับ
เวรรับกรรมอันแสนจะขมขื่นทรมานนี้ต่อไป
แต่ญาติฝ่ายสามีกลับเหมือนไม่เข้าใจ ทั้ง
พยายามกีดกันลูกสาวของน้องสาวไม่ให้เจอ
หน้าแม่ และไม่ให้รู้เรื่องราวใด ๆ ที่เกิดขึ้น

กระทั่งปี พ.ศ. ๒๕๓๐ สภาลังคม

สงครามนั้นก็ช่วยให้เธอได้พบกับลูกสาว
แต่ลูกสาวเมื่อเห็นแม่อยู่ในสภาพเช่นนี้ก็ยิ่ง
เหินห่าง ไม่อยากมาเยี่ยม

น้องสาวมีวิบากกรรมใดกับสามี จึง
ต้องมาถูกลูกสามียิง และต้องป่วยเป็นอัมพาต
ถึง ๓๐ ปี ทำไมญาติของฝ่ายสามีจึงไม่
เข้าใจความจริง ทั้ง ๆ ที่น้องสาวไม่ได้เป็น
ฝ่ายผิด ทำอย่างไรน้องสาวจึงจะพ้นจากผัง
ชีวิตที่บกพร่องนี้

คุณครูไม่ใหญ่

ตอนนี้ยังดูแลกันอยู่ ก็ไม่เป็นไรนะลูกนะ
เรายังมีศูนย์กลางกายอยู่ ใจเรายังดีอยู่ มอง
พระในตัวได้ ก็มองพระภายในตัวลึกลับ มอง
เข้าไปเรื่อย ๆ เรายังเหลือศูนย์กลางกาย
และใจของเรายังอยู่ ไม่ต้องกลัว คนอื่นเขา
เดินได้จริง มีทุกอย่างพร้อมจริง ไม่ได้เป็น

อัมพาตแบบลูก แต่ถ้าหากว่า เขาหยุดใจไม่ได้ มีชีวิตอยู่ก็เหมือนกับตายแล้วนั่นแหละ เพราะฉะนั้นลูกต้องสู้ สู้นะลูกนะ สู้ให้สุดใจไปเลย จนกว่าใจจะหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ นั่นแหละ

น้องสาวถูกสามียิงจนป่วยเป็นอัมพาต ๓๐ ปีแล้ว เรื่องนี้มีเหตุ กรรมในอดีตชาติหนึ่ง น้องสาวเกิดเป็นผู้ชาย มีความถนัดและมีความสามารถในด้านกีฬาหลายประเภทในยุค นั้น คือ ยิงธนู ยิงปืน ขว้างหอก ขว้างจักร ขว้างมีด เป่าลูกดอก แต่ที่ชอบมากที่สุด คือ กีฬาชกมวยผสมมวยปล้ำ ครั้งหนึ่งเธอได้เตะก้านคอคู่ต่อสู้หัก จนเขาเป็นอัมพาตตลอดชีวิต

เพราะฉะนั้น ด้วยกรรมนี้จึงต้องมีเหตุ อันใดอันหนึ่ง ที่จะทำให้เป็นอัมพาต และชาตินี้ก็เริ่มต้นที่คอ แต่ไม่ได้โดนเตะ แต่โดน

หัวกระสุนเข้าไป กรรมในชาตินั้นมารวมกับอีก
กรรมหนึ่งคือ กรรมกาเมฯ เจ้าชู้ มีผู้หญิงมา
ติดมาก เพราะเป็นนักกีฬา เก่ง และก็ไม่ว่าย
ดูแลผู้หญิงและลูกที่เกิดมา มารวมส่งผล
อีกทั้งในชาตินั้น ญาติของฝ่ายหญิงก็ผูก
โกรธที่ได้ทอดทิ้งไม่ดูแลญาติของเขา ซึ่ง
เป็นภรรยาของน้องสาวในชาตินั้น มาส่งผล
ให้ญาติฝ่ายสามีในปัจจุบันไม่เข้าใจ

จะแก้ไข ก็ต้องให้อโหสิกรรมต่อกัน
และมุ่งหน้าสร้างบุญทุกบุญ แล้วอธิษฐานจิต
ให้ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายที่เป็นดังนี้ แล้ว
อุทิศบุญไปให้ผู้ที่เราเคยไปทำร้ายทั้งกาย
และจิตใจของเขาจะ

๒๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๐